

יומא סז: (המשנה בסוף העמוד) עד סח: (סוף הפרק)

ביאורי מושגים

טומאת קרבנות הנעשים בחוץ – הרש"ר הירש התווה קו כללי בהסבר מקורות הטומאה. הוא טען שהמאפיין של הטומאה הוא המוות (אדם שמת, בהמה שמתה, מצורע שמת חלקית וכן הלאה) קבוצה שלמה שמטמאת למרות שיאנה קשורה למוות היא כל אלה העוסקים בהקרבת קרבנות לה' מחוץ למקדש. קבוצה זו כוללת את השורפים חטאות פנימיות, המתעסקים בהקרבת הפרה האדומה ובשריפתה, והמשלח את השעיר לעזאזל. שלושת המקרים הללו הינם המקרים היחידים שבהם התורה ציוות העלינו להקריב קרבן מחוץ למקדש ואלו גם שלושת המקרים היחידים של המתעסק בהקרבה שנטמא. (מפי הרב מרדכי פרידמן)

המשנה

אחרי ה'טיפול' בשעיר המשתלח ניגש הכה"ג לפר ולשעיר הפנימי:

1. קרע את הפר והשעיר והוציא את האימורים,
2. שם את האימורים בקערה (כדי להקטירם מאוחר יותר על המזבח)
3. קלע יחד את הפר והשעיר על מקלות ונתן לאחרים להוציאם,

טומאת השורף

ת"ק: משיצאו מהעזרה,

ר"ש: משתאחוז האש ברוב הבשר,

מקורם של שיטות התנאים

ת"ק: 'והוציאו מחוץ למחנה' – כתוב מחנה אבל להלכה מוציאו מחוץ ל3 מחנות – ללמדך שמטמא מרגע שמוציאו מחוץ למחנה אחד (מחנה השכינה - העזרה)

תגובת ר"ש: משם לומדים היקש מפרה אדומה לגבי המקום המדוייק שבו שורפים.

שריפת חטאות פנימיות

הוצאת החטאות

1. הוציאו את הבהמה כשהיא שלמה,
2. רק בחוץ ניתחו (פרקו וחתכו) את הבשר,
3. לא הפשיטו את העור - בשום שלב.

מיקום השריפה – מחוץ ל3 מחנות

הכיוון:

ר"ש: בצד המזרחי (כמו פרה אדומה)

חכמים: בצד הצפוני (כמו כל מעשי החטאת)

המיקום:

ר' יוסי: מוציאים דשן ושורפים על הדשן,

ר' אליעזר בן יעקב: במדרון.

טומאת שריפת החטאת

את מי מטמאת:

רק את העוסק בשריפה עצמה (ולא את מדליק

האש והמכין את העצים)

עד מתי מטמאת:

ת"ק: עד שנעשית אפר

ר"ש: עד שהבשר ימוך

ממתי מטמאת (דין זה הופיע במשנתנו):

ת"ק: מהוצאת הבהמה מהעזרה,

ר"ש: משיתאחוז האש ברוב הבהמה

בעולה סדר הדברים שונה:
מפשיט את העור, מנתח את הבהמה, מעלה את האברים למזבח.

1. 'וקלעו את הפר והשעיר על מקלות' – יש להוציא הכל ביחד - אין למתח לפני ההוצאה

2. 'והוציאו מחוץ למחנה' – מקיש לעולה שגם בה נאמר ראש וכרעיים – מכאן שיש לנתח את הבהמה אחרי שהוציאה,

3. 'וקלעו את הפר והשעיר על מקלות' – כשם שפרשו בקרבו כך בשרו יהיה בעורו - אין להפשיט את העור

מקור דין הוצאה מחוץ ל3 מחנות

כתוב 3 פעמים 'מחוץ למחנה' (בפר כהן משיח, בפר העלם דבר, ובהוצאת הדשן)

יש לשרוף על דשן,

ר"י: יש לשרוף על דשן,
ראב"י: יש לשרוף במקום מדרון

ייתכן שראב"י לא חולק על ר"י אלא מוסיף עליו

משנה

כיצד ידעו מתי נעשתה מצוותו של השעיר (רק כשנעשתה מצוותו יכלו להמשיך בעבודה):

ת"ק: תצפיתנים עמדו ונופפו בסודרים ברגע שהשעיר הגיע למדבר,
 ר' יהודה: מכובדי העיר ליוו את השעיר מיל, חיכו כדי הילוך מיל, וחזרו מיל (המרחק למדבר היה 3 מילים)
 ר' ישמעאל: לשון הזהורית הלבינה

לפי ר' יהודה לא צריך לחכות שהשעיר
 יגיע לצוק, מספיק שיגיע למדבר